

[Per Hækkerup.]

vestmagterne, som man efter Khrustjeps sidste svingning har lov til at tro kommer i gang, kan ikke vides. Det synes ubestrideligt, at en voksende opinion i Europa står bag dem, og at en begyndende forståelse for dem er ved at vinde frem i USA.

Medens året 1958 ikke rummede mange opmuntrende træk og sluttede med den tilsyneladende ultimative Sovjetnote af 27. november om Berlin, spirer nu et beskedent håb frem. Den engelske premierminister Macmillans besøg i Sovjet, som en overgang truede med at blive en fiasko, synes trods alt at have bidraget til at bryde isen. Uanset at der fortsat er meget stor afstand mellem Sovjets og vestmagternes syn på en fremtidig ordning af Berlin- og Tysklandsspørgsmålet, åbnes i hvert fald nu mulighederne for en udenrigsministerkonference, der måske senere, hvis den viser sig resultatrig, kan føre til den topkonference, der har været talt så meget om i 1958.

En nøgtern gennemgang af den foreliggende situation og de foreliggende muligheder fører efter min opfattelse til, at Danmark må fastholde og fortsætte sin hidtidige linje i landets udenrigspolitik.

Vi må virke for afspænding, forhandling og forståelse. En sådan politik skal virkeliggøres igennem FN, igennem NATO og ad andre veje. Som en af de sidste skal jeg nævne indbydelsen til den russiske ministerpræsident, Khrustjev. Det ville være et dårligt bidrag til afspændingen, ikke mindst på baggrund af Macmillans besøg i Sovjet, om Danmark afviste at være med til at indfri den stående invitation til den russiske leder, som derefter alene måtte komme til Oslo og Stockholm, men ikke til København. Jeg tvivler om, at det ville være i Danmarks velforståede interesse med en sådan demonstrativ holdning. Der ligger ikke i afviklingen af besøget nogen ny vurdering af Sovjets holdning i Ungarn eller i øvrigt af kommunistisk politik. Men i international politik må der være et vist

samkvem mellem de ansvarlige politikere, hvad enten disse er enige eller ej, og måske især når de ikke er enige. Uden at overvurdere Danmarks indflydelse på den store politik er det min opfattelse, at det i hvert fald ikke kan skade, at vi som de andre nordiske lande med denne invitation tilkendegiver vor forventning om, at også efter udløbet af tidsfristen i den russiske Berlinnote er den internationale situation sådan, at besøget lader sig gennemføre på værdig måde.

Vi må fremme afspændingspolitikken gennem FN. Det er med oprigtig glæde, vi kan konstatere, at denne verdensorganisation uanset de vanskeligheder for den, som er velkendte, alligevel har været i stand til i de senere år at øge sin prestige. Det gælder således sidst i forbindelse med afviklingen af den mellemøstlige krise i sommer. Det er helt naturligt, at Danmark fortsat har ydet sit bidrag til at styrke FN, så sandt som små stater har en særlig interesse i at fremme den internationale retsorden. I den forbindelse vil jeg gerne gentage den tak, der tidligere har lydt til de danske frivillige, der er med til at sikre roen på grænsen mellem Israel og Ægypten. Det er endvidere selvfølgelig, at Danmark på alle områder, og endda i større udstrækning end de fleste andre lande, bidrager sit til den stadig øgede økonomiske hjælp til de såkaldt underudviklede lande. Ikke mindst den seneste udvidelse af verdensbanken og valutafonden er glædelig, så sandt som en varig fred ikke lader sig opretholde, medmindre vi formindsker afstandene i levevilkår mellem de mere velstillede folk og de dårligst stillede, der stadig lever på den absolutte sultegrænse.

Afspændingspolitikken finder også udtryk gennem NATO og de drøftelser af fælles problemer, der foregår i denne organisation. Det er stedse fremholdt i NATOs udtalelser, og det er ledetråden for organisationens virke. NATO vil have lidt sit første og største nederlag, hvis det ikke lykkes at opretholde freden, hvis i stedet den uover-